

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.06.1992, sp. zn. 5 Cao 39/92, ECLI:CZ:NS:1992:5.CAO.39.1992.1

Číslo: 3/1994

Právní věta: Jestliže rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení z 11.3.1991 neobsahovalo řádné poučení o tom, kdy a u kterého orgánu měl být podán opravný prostředek (a to podle ustanovení procesních předpisů platných v době vydání rozhodnutí), bylo třeba otázku včasnosti podaného opravného prostředku a jeho účinků posoudit analogicky ve smyslu ustanovení § 355 o.s.ř., tedy podle tehdy platného ustanovení § 247 odst. 3 o.s.ř. (ve znění účinném před 1.1.1992), tj. že rozhodnutí správního orgánu bylo možné napadnout opravným prostředkem do šesti měsíců od jeho doručení.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 18.06.1992

Spisová značka: 5 Cao 39/92

Číslo rozhodnutí: 3

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rozhodnutí jiných orgánů, Sociální zabezpečení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 355 100/1988 Sb. § 122 ods. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Ostravě svým usnesením odmítl jako opožděný opravný prostředek proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení z 11. 3. 1991. V odvolání proti tomuto usnesení navrhovatel žádal o zrušení tohoto ustanovení a o opětovné a řádné vyšetření svého zdravotního stavu.

Bývalý Nejvyšší soud České republiky zrušil usnesení soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení soudu prvního stupně a řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že neúplné procesní posouzení otázky včasnosti podání opravného prostředku navrhovatele soudem prvního stupně vedlo k nesprávnému závěru o odmítnutí tohoto opravného prostředku.

Při přezkoumávání opravného prostředku podaného a doručeného orgánu důchodového zabezpečení v roce 1991 sice soud správně postupoval a rozhodoval podle procesního práva účinného v době rozhodování, tj. v roce 1992, a tedy podle občanského soudního řádu (zákona č. 99/1963 Sb. ve znění

zákona č. 519/1991 Sb.), avšak opomněl posoudit otázku včasnosti zmíněného procesního úkonu navrhovatele a jeho účinky podle procesního práva účinného před 1. I. 1992, tj. podle občanského soudního řádu platného ve znění před přijetím zákona č. 519/1991 Sb. (§ 355 o. s. ř. analogicky). Ustanovení § 247 odst. 3 o. s. ř. ve znění účinném před 1.1.1992 totiž stanovilo, že rozhodnutí jiného orgánu lze napadnout do šesti měsíců od doručení, neobsahuje-li toto rozhodnutí řádné poučení o opravném prostředku. Soud prvního stupně pochybil, když ve svém rozhodnutí konstatoval, že napadené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o podání opravného prostředku, ačkoli rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení neobsahovalo řádné poučení o podání opravného prostředku vzhledem k právnímu stavu platném ke dni jeho vydání, tj. ke dni 13. 3. 1991. V poučení obsaženém v tomto rozhodnutí se totiž mylně uváděla možnost podání opravného prostředku u již neexistujícího Úřadu důchodového zabezpečení v Praze, nyní České správy sociálního zabezpečení, aniž tato změna v organizační struktuře sociálního zabezpečení se do uvedeného poučení promítla.

Jestliže tedy napadené rozhodnutí uvedeného orgánu sociálního zabezpečení bylo navrhovateli doručeno 25. 3. 1991 a navrhovatelův opravný prostředek došel tomuto orgánu 2. 5. 1991, jde o včasné podání opravného prostředku v šestiměsíční lhůtě, neboť nedostatek řádného poučení v napadeném rozhodnutí nemůže jít k tíži navrhovatele. K této skutečnosti měl soud prvního stupně přihlídnout ze své úřední povinnosti.

Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud zrušil napadené usnesení soudu prvního stupně a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 221 o. s. ř.), v němž se soud prvního stupně vypořádá i s tvrzením navrhovatele uvedeném v odvolání. V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud prvního stupně rovněž o náhradě nákladů odvolacího řízení.